

1 JULI 1927

No. 13

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Ik ga gelijk een lam ter slachting, doch ik ben zoo kalm als een
zomermorgen. Mijn geweten is vrij van eenige overtreding tegen-
over God en alle menschen.” Joseph Smith, 24 Juni 1844.

VAN DEN ADEL DES HEMELS *).

Ouderling Geo. A. Smith, van den Raad der Twaalve.

Ik gevoel mij zeer nederig dezen morgen, en mijn ziel is vervuld met dankbaarheid tot onzen Hemelschen Vader voor het lidmaatschap in deze Kerk. De zegening van de grootste waarde voor mij, onder alle zegeningen die ik in dit leven ontvangen heb, is de kennis en wetenschap dat God leeft en dat dit Zijn werk is, omdat dit alle andere zegeningen insluit welke ik ooit mag hopen te genieten in dit of het toekomstig leven.

Zeven-en-vijftig jaren geleden vandaag, zoo wordt mij door goede autoriteit verteld — de getuigenis van mijn moeder — was de sneeuw twee voeten hoog hier in Salt Lake Vallei. En als ik dezen schoonen morgen daarmede vergelijk — de zonne schijnende, vogelen jubelende en bloemen geurende — dan krijg ik den indruk dat er een groot verschil is tusschen de weergesteldheden. En eveneens heb ik redenen om te gelooven dat er een groot verschil in de algemeene toestanden van ons land zijn, zoowel als de omstandigheden die het ledental van deze Kerk omringen, sinds 4 April zeven-en-vijftig jaren geleden.

Het is wonderbaarlijk hoe vele dingen plaats kunnen grijpen in onze levens in zulk een kort tijdperk. Als gij, mannen en vrouwen die hier zijt en de leeftijd van vijftig gepasseerd zijn, eens terug

*) Redevoering in den Tabernakel, Salt Lake City, 4 April 1927, bij de zeven en negentigste halfjaarlijksche Conferentie.

wilt blikken en bedenken hoeveel wonderlijke omstandigheden plaats hebben genomen, hoe vele uitvindingen en ontdekkingen opgeteekend zijn zelfs alleen nog maar in Uw geheugens, dan zult gij beseffen dat wij met rassche schreden voorwaarts gaan.

De Heere openbaarde aan een Zijner profeten dat Hij, ten tijde van het voortkomen van het Boek van Mormon, Zijn werk onder de natiën der aarde voor de herstelling van Zijn volk zou beginnen. Wanneer wij ons indenken met welke snelheid het Evangelie van Jezus Christus thans verbreid kan worden, vergeleken met het jaar 1830, dan kunnen wij zien dat de Heere werkelijk Zijn hand aan het werk gezet heeft, en de kans om het te kunnen weten wordt het menschedom heden aangeboden. Het zal nu niet lang meer duren of in elk deel van deze wereld zal het Evangelie gehoord worden door het prediken met macht van de dienstknechten van den Heer. Onze Hemelsche Vader zal de toestanden in de wereld zóó doen schikken dat het Evangelie gepredikt zal mogen worden. De wereldoorlog heeft de grenzen van enkele naties gewijzigd, en de strijd die nu voortwoedt in China, en de aardbevingen en andere verstoringen die het menschedom kwellen, zullen ter voorbereiding dienen tot het verdere verbreiden van het woord des Heeren.

Gij mannen die het Priesterschap draagt, Uw zending is een wonderbaarlijke zending! Op U is goddelijke volmacht bevestigd geworden. Uw recht om te prediken en het Evangelie te onderrichten, te bedienen in de verordeningen daarvan, hebt gij niet ontvangen als een gevolg van speciale opleiding in college of universiteit. Gij ontving Uw autoriteit van mannen, goddelijk bekrachtigd om als dienstknechten des Heeren te handelen, en het was op hen bevestigd door hen die het direct van Jezus Christus, Onzen Heer, ontvangen hadden.

Joseph Smith was slechts een knaap toen de handen van Petrus, Jacobus en Johannes op zijn hoofd gelegd werden, en hij verordineerd werd tot het Melchizedeksche Priesterschap — hij en Oliver Cowdery. Een korten tijd daarna werd Joseph Smith geleid tot het organiseren van een Kerk. Hij was slechts een jonge man, doch hij organiseerde haar onder leiding van den Verlosser van het menschedom. En zij is gemaakt volgens de Kerk die door den Heiland opgericht werd toen Hij op aarde was. Ik twijfel er niet aan dat er velen zijn geweest die hem een groote geluksvogel noemden, en het belachelijk beschouwden dat iemand die niet opgeleid was geworden om een leider te zijn, zichzelf zou uitgeven om te leiden. Maar hij was gelijk alle andere dienstknechten van Onzen Hemelschen Vader die op aarde geleefd hebben, en geroepen waren door den Heer om een speciaal werk te verrichten: er het tekort aan kennis betreffende dingen van deze wereld verhinderde den Heer niet om hem inlichtingen te schenken die hem

gelijk aan en zelfs in vele opzichten verheven boven hen stelden die groote aardsche kansen genoten hadden die hem onthouden waren geworden.

Het is immer een bron van tevredenheid voor mij geweest dat deze knaap zulk een karakter bezat dat zijn vader en zijn moeder, zijn broeders en zusters, ja, zijn ooms en tantes, die veel jaren ouder waren dan hijzelve was, allen onder den indruk waren van zijn getuigenis, en blijde waren, niettegenstaande zulks zeer onpopulair was om te doen, zich te vereenigen met hem en zijn leerlingen.

Hier heb ik een geschrift dat gedrukt was in de „Deseret News”, in het jaar 1851. Het is een verklaring van een oom van den Profeet Joseph Smith, en er zijn enkele dingen in die ik wel van belang voor U acht. Het wijst het geloof van dien waardigen man uit, die de eerste Ring-President in Salt Lake Vallei was. Ik bedoel John Smith. Hij werd Patriarch van de Kerk. Hij was een oom van den Profeet Joseph Smith en geboren in 1781. Dit is zijn verklaring. Slechts een deel ervan wil ik lezen, omreden het eenigszins lang is:

„Het is nu meer dan een-en-twintig jaren geleden sinds de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met zes leden, waarvan de meesten thans onder de dooden geteld worden”.

Alvorens verder te gaan wensch ik Uw aandacht op het feit te vestigen dat dit geschreven was kort vóór den dood van dezen goeden man.

„Kort na hare organisatie hoorde ik het Evangelie door mijn neef, Joseph Smith Jr., en gehoorzaamde de geboden des Heeren door in te gaan door de deur, dewelke de daag is.

Als de President en de Twaalven die nu in leven zijn niet dienaars waren in het werk toen Joseph leefde, waren zij nu niet waardig geweest voor de verhevene plaatsen die zij thans innemen; en gedenk steeds, dat hij die de meeste onder u zou zijn, behoort aller dienaar te wezen.

Brengt uwe kinderen groot in de wegen die zij moeten bewandelen, opdat zij versierselen mochten zijn voor de gemeenschap en een zegening tot u in uw ouden dag; en gedenkt dat God u niet vlekkeloos zal vinden zoo gij verzuimt om op deze zaak goed acht te geven. Herinnert u eveneens hen te onderrichten in het gebed; en geeft acht op het gezelschap waarmede zij zich ophouden, want „kwade verbindingen verkrachten goede manieren”.

Laat uwe dochters zich niet vermengen met de zonen der vreemdelingen van wien gij niets afweet, en die niet van het Huis Israëls zijn; maar vergadert uwe kinderen rond u, en onderricht hen in de beginselen van waarheid en gerechtigheid, en onderwijst hen om de wetten van God te gehoorzamen, en de dag zal komen dat zij op zullen staan en u zegenen.

Leert hen elke waarheid die God geopenbaard heeft. Prent in hunne jonge gedachten elk beginsel dat hen een edel geslacht zal doen zijn, en verwijderd van hunne paden al hetgeen in tegenstrijd is met God en Zijne geboden..... Dan zult gij een geslacht van kinderen hebben die in het midden van Israël op zullen staan, en de schakelen van bijgeloof verbreken, en bekwaam wezen om het werk voort te planten dat hunne

vaderen begonnen; en de Geest van God zal u bijstaan in deze dingen, mits gij al uwe krachten in dit werk aanwenden zult.....

Laat elke ouderling in Israël de kleederen van rechtvaardigheid aandoen, leerende bij gebod en voorbeeld, elk waar beginsel dat den mensch verheft, zijn verstand vergroot en een mensch een waardig metgezel maakt voor Zijn Schepper. Onteer nimmer de hooge en heilige roeping die op hen geplaatst is geworden door te leeren of te dulden dat geleerd zoude worden, in zijn huis of waar hij ook invloed of leiding uitoefent, leerstellingen die niet van God zijn.....

Ik moet eindigen, want ik gevoel de zwakheden van ouderdom op mij, en niet wetende wanneer de Heer mij zal wegroepen, wensch ik deze gelegenheid te baat te nemen om mijn kleinigheid bij te voegen tot de getuigenissen van hen die achter den sluier gegaan zijn, en de hunne verzegeld hebben met hun bloed.

In Kirtland, Ohio, zaten vier broeders in den patriarchalen zetel in den tempel van God, en ik alleen ben slechts van dat aantal overgebleven om die geschiedenis te vertellen; en daar ik nu reeds voorbij den leeftijd ben die den mensch aangewezen is te leven, is het redelijk dat ik eveneens verzameld zal worden tot mijne vaderen in den aangewezen tijd van God.

Daarom geef ik mijne getuigenis, die ik vertaald wensch in elke taal, en gelezen door elke Heilige, en gedrukt waar ook de drukletter gezigt wordt; opdat de wereld moge zien en hooren wat ik te zeggen heb; want als ik jong was zou ik hen bezoeken, en zij zouden van mijne lippen hooren dat de Heere wederom goedgeacht heeft om engelen te zenden tot den gevallen mensch, om hem den weg uit te duiden waarlangs hij zaligheid bereiken kan. Hij stelde Joseph Smith aan als een profeet, en openbaarde aan hem Zijne geboden.

Ik getuig dat Joseph Smith een Profeet, Ziener en Openbaarder was, en een man van God; en wat hem geopenbaard was zal hen, die gelooven en gehoorzamen, het leven en zaligheid brengen, of den dood en verderf aan allen die het als niets achten, en hunne harten tegen de waarheden die hij predikte en beoefende, verhardden. Ik kende hem.....”

Ik wensch vooral deze paragraaf op Uwe gedachten te doen rusten:

„Ik kende hem toen hij aan zijne moeders borst was; ik bewaakte en gaf hem raad gedurende zijne kindsheid; doch toen God sprak en hem leerde, boog ik mijn hoofd voor zijn grootere kennis, en ofschoon hij een jongen was en ik een oude man, en zijn oom, toch was ik niet beschaamd om de ware beginselen van hem te leeren, en zooals Paulus aan de voeten van Gamaliël eens leerde, zoo dronk ik de waarheden in, die van des profeten lippen vloeiden.

Ik was in de gevangenis met zijn broeder Hyrum, enkele uren voor zij gedood werden, en ik kan getuigen tegenover God, dat zij onschuldig aan eenige misdaad stierven, en dat zij hunne getuigenissen met hun bloed verzegelden.

Ik getuig tot alle menschen, dat ik weet dat de engel verschenen is dien Johannes den Openbaarder zag, die het eeuwig Evangelie had om aan elke natie, geslacht, taal en volk te prediken, zeggende met een luide stem: Vrees God en geef Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen.

En ik roep tot alle menschen, priesters, volkeren, koningen, heerschers en vorsten, om hun wederspanningheid te eindigen, om tot het Evangelie te naderen en het te gehoorzamen, te vergaderen met Israël, de geboden van God te gehoorzamen, opdat gij en uwe dooden zalig mocht worden en voortkomen in de eerste opstanding.

Ik zeg tot de Heiligen door de macht van het heilig priesterschap het-

welk in mij, als Patriarch rust, „Ik zegen u”, en zeg tot u, „Wees getrouw en gij zult gezegend zijn in uwe inkomsten en schuren; gij zult alle zegeningen hebben die aan Abraham, Izaak en Jakob beloofd waren; en de Heere zal u behoeden in de palm Zijner hand, en geen macht zal het werk tegenhouden, want alles dat tegen hetzelfde gebracht zal worden, moet falen!.....”

Hij eindigt door zich te teekenen als „John Smith, Patriarch van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Dit heb ik gelezen, mijne broeders en zusters, met het doel om Uwe aandacht te vestigen op het feit dat dit de klasse volks was waarvan de profeet des Heeren voortkwam. Mannen en vrouwen die geloof in God hadden, die lezers waren van de Schriften, die in de macht van God geloofden en die, ofschoon het natuurlijk voor hen ware geweest vanwege hun leeftijd, om de kinderen van hun huisgezin te onderwijzen, nederig in hunne zielen waren en gewillig om te buigen voor de meerdere kennis, niet van den knaap, doch van Onzen Hemelschen Vader Die hem inspireerde.

Het is een schoone getuigenis tot mij omdat hij, in den avond zijns levens, toen hij bereid was om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen, nog deze getuigenis aan de Heiligen der Laatste Dagen wenschte te geven. Er is nog meer in dit geschrift, doch ik gevoel nu niet meer hiervan te lezen, opdat ik niet te veel tijd zou innemen.

Ik heb een ander kort geschrift hetwelk van zijn zoon is, en ik zal een korte paragraaf ervan lezen, hetwelk betrekking heeft op iets dat U eveneens blijdschap zal geven. Dit is van de geschiedkundige redevoeringen van President George A. Smith, een raadgever van Brigham Young, vermeld door David W. Evans, in 1869:

„Wij zien vandaag om ons heen, en aanschouwen onze stad, gekleed in loover, wonderschoon met boomen en bloemen en met waterstroomen in bijna elke richting, en de vraag wordt dikwijls gesteld: „Hoe vondt gij ooit deze plaats?” Ik antwoord: „Wij werden hier geleid door de inspiratie van God”. Na den dood van Joseph Smith, toen het schein alsof alle moeilijkheden en kwellingen over de Heiligen gekomen waren, zocht Brigham Young, die President der Twaalven was, toendestijds het presideerende quorum der Kerk, in naarstigheid den Heer om te weten wat zij zouden doen en waar zij het volk naar veiligheid zouden leiden. Terwijl zij dagelijks vastende en biddende waren, had Brigham Young een visioen van Joseph Smith, die hem den berg toonde dien wij nu „Ensign Peak” heeten, direct ten Noorden van Salt Lake City, en een banier viel op dien bergtop en Joseph zeide: „Bouw onder het punt waar de kleuren wapperen, en gij zult voorspoedig zijn en vrede genieten.”

De Pioniers hadden geen gids of leidsman, geen hunner was nog ooit in het land geweest of wist iets er van af. Toch reisden zij voort onder de leiding van Brigham Young totdat zij deze vallei bereikten. Toen zij het betraden wees Brigham Young naar dien bergtop en zeide: „Daar wensch ik heen te gaan”. Hij ging naar die piek en zeide: „Dit is Ensign Peak” (Banier-top). Nu, Broederen, stelt uzelf op in groepen om veilig van de Indianen te zijn; gaat en onderzoekt wat gij wensch, maar telkens zult gij

wederkeeren en zeggen: „Dit is de beste plaats”. Overeenkomstig gingen zij voort in verschillende onderzoekings-partijen, en bezochten plaatsen die ons welbekend zijn in verschillende richtingen, doch allen keerden weder en verklaarden dat dit de beste plek was.”

(Wordt vervolgd.)

TWEE LAMPEN.

Door Ouderling J. E. Talmage.

Onder de stoffelijke dingen van het verleden — dingen die ik op prijs stel alleen voor hun zoete nagedachtenis en door aangenamen omgang, is een lamp. Het is een Argand lamp, in de dagen van haar populariteit bekend als de „studenten-lamp” — aldus genoemd in erkenning van haar bijzondere en eigenaardige geschiktheid voor een lezer's tafel. Deze soort lampen was de beste in het verre verleên. Slechts enkele jaren scheidten het verre verleden van het heden, bedoelende in termen van vooruitgang en ontwikkeling. In het lange verleden waarover ik spreek, was het lichtgevende gas slechts bekend in groote steden of in voorname geschiedenis-vermaarde plaatsen; en een electrisch licht in een woning was een zeldzame nieuwigheid. Kaarsen en olielampen waren de cenige algemeene middelen van gewone verlichting.

De lamp waarover ik spreek — de studenten lamp van mijn school- en collegedagen — was één der allerbesten van haar soort. Ik had haar gekocht met duur-gespaarde centen; zij werd gerekend onder mijn dierbaarste bezittingen. Dat type lamp was voorzien van een kleine holle pit, en had een recht cylinder-vormig lampeglas, met een vernauwing bij den onderkant, alwaar een verwijding het aanpaste op den voet bij den brander. Zij was volgens de beste wetenschappelijke kennis van dien dag vervaardigd. Haar ronde pit, minder dan een vingerbreedte in diameter, met voldoende lucht-toelaat van onderen, gaf tamelijk volkomen verbranding met een minimum verlies van kracht door onnoodige verwekking van hitte. De oliepeer werd ondersteund door een recht-opstaanden standaard — verscheidene centimeters beneden de brandende pit; daardoor wierp de standaard of het voetstuk geen schaduw op het lees- of schrijfpapier, mits de lamp natuurlijk juist geplaatst was.

Ik droeg goeden zorg voor mijn lamp. Ik was er zoo trotsch op als een paardrenner is op zijn geliefkoosd ros. Hij verzorgt en voedt zijn paard zelf, en dus stond ook ik niemand buiten mijzelfen toe om de pit gelijk te knippen, het lampeglas schoon te houden, en de olie-peer mijner lamp te vullen. Wanneer zij helder brandde, met haar diep-groene, ondoorschijnbare lampekap, helder het licht weerkaatsend en onder zich verspreidend, dan wierp zij een voldoende licht op mijn bladzijde, en, terwijl ik avond na

avond, tot in de late en vroege uren van den nacht, waakzaam bleef, werd mijn lamp ten laatste meer dan slechts een stoffelijke verlichtster — zij werd een gevoelvolle metgezellin, een inspiratie voor geestelijke verlichting.

Gij die in moeite en kommer zijt; gij die geworsteld hebt met moeilijkheden en gestreden hebt tegen het schijnbare noodlot, gij die door zulke alles-vereischende verdrukking heen gezegend waart met een nimmer-falenden vriend, een altijd-aanwezige en steeds-bereidwillige metgezel — gij kunt iets beseffen van de gevoelens die ik voor mijn getrouwe lamp koesterde en nog draag. Vergeleken bij was-kaarsen en gewone petroleumlampen was zij van hooge doeltreffendheid. Wat maakt het uit of zij ook vandaag dof genoemd wordt? Zij was de beste die ik kende; zij was uitstekend voor haar tijd. Vraagt gij hoeveel licht zij gaf? Ik kan uw vraag precies beantwoorden, want zelfs toen reeds, in het lange verleden, was ik een student der wetenschap; en ik had mijn lamp getoetst volgens de wetten van lichtmeetkunde, in het geïmproviseerde laboratorium dat ik vervaardigd had. De lamp was ongeveer twaalf kaarsen in de hedendaagsche termen van lichtmetingen. Zij was schitterend in dien tijd — het verre verleden, vergeet het niet!

Op een zomeravond zat ik, half rustend en half peinzend, in de buitenlucht, vóór de deur van de kamer waarin ik verblijf hield en studeerde. Een vreemdeling naderde. Ik bemerkte dat hij een tasch droeg. Hij was vriendelijk en aangenaam. Ik haalde een andere stoel van binnen, en wij keuvelden tezamen totdat het schemerlicht schemerdonker, en het schemerdonker nachtelijk duister werd.

Daarna zeide hij: „Gij zijt een student, en ongetwijfeld zult gij veel avondwerk te doen hebben. Welk soort lamp gebruikt gij?” En zonder het antwoord af te wachten, ging hij voort: „Ik heb een allerbeste soort lamp die ik U zou willen toonen, een lamp die vervaardigd is volgens de laatste wetenschappelijke uitvindingen, verre overtreffende al hetgeen tot op heden voortgebracht is geworden als kunstmatig licht-middel.”

Ik antwoordde met vertrouwen, en moet ik erkennen, niet zonder eenige zelfvoldoening: „Mijn vriend, ik heb een lamp, één die getoetst en beproefd is. Zij is mij een metgezellin en een vriendin door menigen langen nacht geweest. Zij is een Argand lamp, en één der beste. Ik heb haar juist vandaag gelijkgeknipt en schoongemaakt; zij is klaar om aangestoken te worden. Kom binnen; ik zal U de lamp toonen, dan moogt gij mij vertellen of de Uwe ook mogelijk beter kon zijn.”

Wij traden mijn studeerkamer binnen, en met een gevoel hetwelk gelijk is aan dat van een atleet die klaar is voor een wedstrijd met iemand dien hij als een jammerlijk minder-bekwaam

tegenstander beschouwt, stak ik mijn behoorlijk verzorgde Argand aan.

Mijn bezoeker was uitbundig in zijn lof. Het was de beste lamp van haar soort, zeide hij. Hij getuigde dat hij nooit een beter verzorgde lamp gezien had. Hij draaide de pit op en neer, en verklaarde dat hij nimmer te voren beseft had hoe bevredigend een „studenten-lamp” wezen kon.

Ik hield van den man; hij scheen mij wijs toe, en maakte een gunstige indruk. „Houdt U van mij, dan houdt U van mijn lamp”, zoo dacht ik, één der zinspreuken van dien tijd wijzigend.

„Nu”, zeide hij, „met Uw toestemming zal ik mijn lamp aansteken.” Hij nam uit zijn handkoffer een lamp, die toen bekend was als de „Rochester”.

Er was een lampegglas op dat, in vergelijking met de mijne, op een fabrieks-schoorsteen geleek naast een huis-kachelpijp. Haar holle pit was wijd genoeg om mijn vier vingers toe te laten. Haar licht drong door tot in de verst-verwijderde hoek van mijn kamer. In haar schitterende vuurgloed brandde mijn eigen kleine Argand-pit slechts een zwak bleek geel lichtje. Tot op dat oogenblik van overtuigend bewijs had ik nimmer de doffe donkerheid beseft waarin ik geleefd en gearbeid, gestudeerd en geworsteld had.

„Ik zal Uw lamp koopen”, zeide ik; „U behoeft geen verdere verklaring te maken, of iets meer te zeggen.” Ik nam nog dienzelfden avond mijn nieuwen aanwinst mede naar mijn laboratorium om te bepalen hoeveel licht zij gaf. Zij brandde meer dan acht-enveertig kaarsen, ruim vier maal zooveel als mijn studenten lamp.

Zoo is de geschiedenis. Bedenkt nu eens de toepassing van een gedeelte, een zeer klein gedeelte daarvan. „Laat Uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij Uwe goede werken mogen zien, en Uwen Vader Die in de hemelen is, verheerlijken.” De man die mij een lamp wenschte te verkoopen, minachtte de mijne niet. Hij plaatste zijn grooter licht naast mijn zwakkere vlam, en ik haaste mij om de beste te nemen.

De zendelingen van de Kerk van Jezus Christus worden vandaag voortgezonden, niet om het geloof van anderen aan te vallen of te bespotten, doch om een verhevener licht voor de wereld te zetten, waarnaast de rookerige dofheid van de flikkerende vlammen van menschen gemaakte leerstellingen direct openbaar wordt. Het werk van de Kerk is opbouwend, niet afbrekend.

En wat de verdere beteekenis van deze gelijkenis betreft, laat hem die oogen en een hart heeft, zien en verstaan.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

DE AUTORITEIT VAN BRIGHAM YOUNG EN DE RECHTMATIGE OPVOLGING IN HET PRESIDENTSCHAP.

(In het belang van hen die in oprechtheid de waarheid begeeren te weten, en van tijd tot tijd lastig gevallen worden door leden van de Gereorganiseerde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aangaande sommige feiten en leerstellingen die deze onderwerpen betreffen, geven wij hier enkele gegevens weer opdat zij, die waarheid lief hebben, dezelve van de leugen mogen kunnen onderscheiden.)

Voor duidelijke uiteenzettingen over de beweerde autoriteit en volmacht van deze organisatie, leze men „Oorsprong der Gereorganiseerde Kerk”, door Ouderling Joseph F. Smith Jr., verkrijgbaar te Rotterdam tegen drukkersprijs van f 0.40. Eveneens „De Ster”, 1923).

Door voorstanders van de Gereorganiseerde Kerk wordt beweerd dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, opgericht den 6den April 1830, en later in hare organisatie door diverse openbaringen voltooid door de instrumentaliteit van Joseph Smith, na den dood van den profeet Joseph Smith ontbonden is geworden, m. a. w. dat op den 27sten Juni 1844, toen de Profeet nog in leven was, deze Goddelijke organisatie nog volmaakt was, doch op den volgenden dag, door den dood van den profeet, deze gansche organisatie, waaraan God geen werk gespaard had en waarin God de sleutelen van alle bedelingen des tijds had geschonken, niet meer bestond. Vandaar dat een „Reorganisatie” dezer Kerk door hen noodig geacht is geworden, en ofschoon het licht en de kracht, bewezen door machtige werken, bewezen zijn gebleven te zijn met de oorspronkelijke Kerk, zoo trachtten zij verscheidene beweringen te maken volgens verschillende leerstellingen om daarmede hun stand te verdedigen.

Eén hunner leeringen is dat volgens een openbaring, luidende als volgt: „Doch voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat geen ander tot deze gave (n.l. het ontvangen van openbaringen en geboden voor de Kerk) zal aangesteld worden, dan hetzij door hem (Joseph Smith), want indien het van hem weggenomen wordt, zoo zal hij geene macht hebben dan alleenlijk een ander in zijne plaats aan te stellen” (Afd. 43:4, L. en V.), slechts die persoon de Kerk na Joseph Smith's dood of vertrek zou mogen leiden, die door Joseph

Smith aangesteld was. Deze openbaring werd gegeven in Februari 1831, nog geen jaar na de organisatie van de Kerk, en op dezen tijd was de Kerk nog niet volledig georganiseerd, met de verschillende ambtenaren in het priesterschap zooals die later geopenbaard werden als noodig te zijn. Eveneens was deze openbaring voorwaardelijk, daar op dezen tijd de Profeet nog in de dagen zijner voorbereiding was, en de Heere in Zijne wijsheid deze voorbehouding behield totdat Hij later openbaringen en geboden gaf die deze openbaring vervangen zouden, zooals wij op kunnen merken uit het volgende.

Op 8 Maart 1833, nadat de Profeet door zijne vele beproevingen betoond had waardig te zijn voor den Heer, ontving hij een openbaring, waarin hem door den Heer de belofte gemaakt werd dat de „sleutelen van dit koninkrijk zullen nimmer van u genomen worden terwijl gij in deze wereld zijt, noch in de toekomstige wereld; Niettemin, door u zullen de orakelen aan een ander gegeven worden; ja zelfs aan de Kerk” (L. en Verb., afd. 90 : 1-5.) Hiermede werd dus de eerstgenoemde openbaring vervangen en vervuld, en laat ons nu zien of deze belofte ook soms door den Heer nagekomen is geworden.

Op 28 Maart 1835 ontving de profeet een openbaring waarin hem de juiste roepingen en ambten in de organisatie van het Priesterschap bekend gemaakt werden, zooals deze te vinden zijn in Leeringen en Verbonden, afdeling 107. In het jaar 1835 werden de twaalf apostelen gekozen en ontvingen een opdracht die gelijk in macht en autoriteit was aan het eerste presidentschap. Hier volgt het: „En zij (de twaalf) vormen een Raad gelijk in autoriteit en macht met de drie voornoemde presidenten” (vers 24).

Het dient natuurlijk verstaan te worden dat slechts pas dan deze Raad in deze functie als leider van de Kerk op zou treden wanneer n. l. het eerste presidentschap ontbonden zoude zijn, door afwezigheid van den Profeet zelve, en het zou een dwaze veronderstelling zijn hieruit de gevolgtrekking te maken dat de Kerk van Jezus Christus onder meer dan één leiding zoude staan tegelijkertijd, zooals ons eveneens somtijds ten laste gelegd wordt.

Wij vinden nu, volgens afdeling 124 : 127, dat Brigham Young door den Heer aangewezen werd als president van dezen Raad der Twaalven, en nu komt het feit, door velerlei getuigenissen bevestigd, dat de belofte des Heeren, aan Joseph Smith in 1833 gemaakt, vervuld werd op ter volgende beschouwing.

In April 1844, kort voor den dood van den Profeet, riep deze de Twaalf Apostelen tezamen, zooals ten eerste getuigd wordt door Wilford Woodruff: „De Profeet riep het quorum der Twaalven verscheidene maanden vóór zijn dood tezamen, en gaf hen te kennen dat de Heer hem bevolen had om zich te haasten en de Twaalven hunne „endowments” (zegeningen) te geven; dat hij

zelf niet verwachtte den tempel nog voltooid te mogen zien, doch nu wenschte om de sleutelen van het koninkrijk van God op anderen te bevestigen opdat zij de kerk en het Koninkrijk verder mochten leiden en opbouwen volgens het plan. En de profeet stond voor de twaalven van dag tot dag, aangedaan met den geest en macht van God, en onderrichtte hen in de orakelen van God, volgens het voorbeeld der hemelsche dingen, in de sleutelen van het koninkrijk, de macht van het priesterschap, en in de kennis van de laatste bedeeing van de volheid der tijden. En als scheen het zijn laatste werk aan het quorum der Twaalven, zoo verhief zich die edele geest in al zijn majesteit, sterkte en waardigheid zijner roeping als een profeet, ziener en openbaarder, uit de lendenen van den ouden Joseph, en vermaande en gebod de broederen der twaalven zich te verheffen en voort te gaan in den naam van Israël's God, en de sleutelen van het koninkrijk van God voort te dragen in rechtvaardigheid en eer aan de geheele wereld, wandelende in alle heiligheid, Goddelijkheid, geloof, deugd, matigheid, geduld en liefde; cere doende aan het werk van God in deze laatste bedeeing van de volheid der tijden." (Millennial Star, vol. 5 : 136).

En verders:

„De twaalf Apostelen stonden naast het Eerste Presidentschap van de Kerk en ik ben een levende getuige van dit werk. Ik zelf ben een levende getuige van de getuigenis die hij den Twaalf Apostelen gaf, toen wij allen onze zegeningen onder zijne handen ontvingen. Ik herinner mij de laatste toespraak die hij voor zijn dood aan ons gaf. Het was vóór wij op onze zending naar het Oosten vertrokken. Hij stond drie lange uren op zijn voeten. De kamer was gevuld als met een verterend vuur, zijn gelaat zoo klaar als amber en hij was omgord met de macht van God. Hij legde ons onze taak voor. Hij legde eveneens voor ons de volheid van dit werk, elk beginsel van leven en zaligheid hetwelk God ooit aan eenig persoon die ooit op aarde leefde, gegeven heeft. En deze beginselen van dit priesterschap en deze macht behooren tot deze groote en laatste bedeeing waaraan de God des hemels Zijn hand gezet heeft om op aarde daar te stellen. „Nu”, zoo sprak hij tot de Twaalven, „heb ik op uwe hoofden elke sleutel, elke macht, en elk beginsel verzegeld, die de Heere op mijn hoofd verzegeld heeft.” (Roberts Succession, 158).

In de geschiedenis van de „Reorganisatie”, geschreven door Tullidge en uitgegeven in 1880, op blz. 619-620, staat het door dien schrijver opgeteekend, dat Wilford Woodruff's oprechtheid niet te betwijfelen valt, en zelfs staat daar dat „hij niet liegen kan”, zoodat onze waarde vrienden geenszins, volgens hun eigen geschiedschrijver, twijfelen mogen aan de echtheid van deze woorden. Ook andere getuigenissen bereiken ons nog uit het stille

verleden, even betrouwbaar als de voorgaande, doch wij zullen slechts één daarvan hier weergeven, n. l. die van Orson Hyde, te vinden in *Millennial Star*, Vol. 5, blz. 103:

„Broeder Joseph zeide eenigen tijd vóór zijn martelaarsdood: Als ik weggenomen word, zal op u, de Twaalven, de verantwoordelijkheid rusten om dit volk te leiden, en zijt daarvan niet bewogen door welk persoon dan ook. Gaat voorwaarts in het pad van uw plicht, ofschoon gij zelfs den dood in zoudt loopen. Zoo gij kloek zult zijn en uw standplaats behouden, zal de groote God u ondersteunen. En nu, inzooverre de opdracht op u gelegd is geworden, zal het in een toekomstigen dag van ons gevraagd worden of wij getrouw gebleven zijn aan deze opdracht; en wij zijn verantwoordelijk voor hetgeen op ons gelegd werd.”

Op de conferentie die te 8 Augustus 1844, kort na den martelaarsdood van den Profet en zijn broeder, gehouden werd, werd de Raad der Twaalven, met Brigham Young als president, aan de Kerk voorgesteld ter ondersteuning, en met eenparige stemmen werd hunne leiding toen door de Kerk aanvaard, terwijl later in datzelfde jaar, op 5 December, het eerste presidentschap door dezen Raad der Twaalven weder in orde gezet werd, daar het één der plichten van deze Raad is om zulke zaken te regelen onder de leiding van God's geest. (Afd. 107, vers 58).

De zoon van den Profet Joseph Smith, de eerste President van de „Reorganisatie”, getuigde in lateren tijd dat „De Utah-Heiligen in het recht waren aangaande de autoriteit van de Twaalven om de Kerk te leiden”. Onder hunne leiding dan werd Brigham Young tot president benoemd en geroepen, reeds de sleutelen en autoriteit van de bediening van dat werk ontvangen hebbende onder de handen van den Profet Joseph Smith, op 18 April 1844, en zijn aanstelling werd later bekrachtigd door de machtige werken die door hem, onder Godes leiding, tot stand gebracht werden.

Door de voorstanders der „Reorganisatie” worden soms aanhalingen uit de „*Journal of Discourses of Brigham Young*” (Verslag van redevoeringen door Brigham Young) aangebracht en worden den toehoorder verscheidene deerlijk gehavende en uit-hun-verband gerukte gezegden voorgelegd, waardoor de indruk achtergelaten wordt als zou deze Brigham Young, — wiens onverschrokkenheid en vastberadenheid in het voortzetten van God's werk zelfs niet één minuut onderbroken is geworden tot aan zijn sterfensuur, — zelve getwijfeld hebben aan zijn aanstelling.

Inderdaad behoort gewaakt te worden tegen dergelijke aanhalingen, daar zij zeer misleidend zijn. Als voorbeeld van de grove dwaling, die hierdoor ontstaan kan, dient het volgende: David heeft eens uitgeroepen. „Er is geen God”, zoo kan men lezen in den Bijbel. Neemt dit zonder meer aan, en gij hebt een onwaarheid, want deze David heeft zulks nimmer gezegd met de bedoe-

ling die hier weergegeven wordt. Neen, zoo men het geheele vers lezen wilt, vindt men al spoedig dat David zeide: „De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God” (Psalm 14 : 1), hetwelk een ontzettend groote tegenstelling is met hetgeen men uit het eerste zoude kunnen verstaan. Zoo ook kan hij of zij, die met God's geest bezielde is, al spoedig het gevaar inzien van de verschillende aanhalingen die ons voorgehouden worden door de „Reorganisatie”-leden.

Het feit dat Brigham Young de rechte man op de rechte plaats op den juisten tijd was, ter voortzetting van God's Kerk en Koninkrijk op aarde, nadat de nobele Godsknecht Joseph Smith zijn aardsche zending volbracht had, wordt trouwens door sterkere getuigenissen dan die van menschenmonden gestaafd, want het Goddelijke zegel van Hemelsche goedkeuring is te vinden op al hetgeen hij tot stand gebracht heeft. Om hetgeen hij tot stand bracht door zijn ijver, moed en vastberadenheid, toe te schrijven aan een gevallen dienstknecht van God, dus aan de machten des duivels, is eenzelfde lastering als die waaraan het menschdom zich immer schuldig maakte: o.a. ten tijde van Joseph Smith zelve, die eveneens een oplichter, bedrieger, enz. genoemd werd; eveneens ten tijde van onzen Heiland, Wiens werken de Joden verklaarden voort te vloeien uit „eenen onreinen geest”.

Hij die in zijn hart weet dat Joseph Smith een dienstknecht van God is, weet even zeker dat Brigham Young de man was die door God aangewezen was ter voortzetting van Zijn werk. Met den mond moge men echter belijden discipelen te zijn van de leer die door Joseph Smith hersteld werd, doch zoo men de werken nalaat begaat men eenzelfde fout en zonde die de kinderen Israëls begingen, zich „kinderen van Abraham” wanende, doch zijne werken verloochenende; het is niet meer of minder dan een herhaling van het hedendaagsche Christendom, dat beweert in Christus te gelooven en Hem als Heer en Verlosser aan te nemen, doch de geboden die Hij gegeven heeft, verdraaiende en nalatende.

Zij die voortgaan om Brigham Young te beschuldigen als een zelf-aanmatiger van autoriteit, een stichter van onzedelijkheid, ontucht en bandeloosheid, sluiten hunne oogen voor licht en waarheid, en doen zulks vanwege één dezer twee redenen: n.l. onwetendheid zonder begeerte om waarheid te leeren kennen, oftewel omreden zij door hun eigen verdraaide levenswijzen zich schuldig gemaakt hebben aan de dingen die zij zoo duidelijk meenen te kunnen aantreffen in het leven van God's dienstknecht, Brigham Young.

De werken die Brigham Young onder Godes leiding gewrocht heeft, getuigen sterker dan woorden zulks kunnen doen, dat hij de man was dien God verkozen en opgewekt had om Zijn doeleinden tot stand te brengen en het werk voort te zetten dat zoo waardiglijk door Joseph Smith aangevangen was, terwijl het werk door

zijne opvolgers in het Presidentschap voortgezet, van dag tot dag de kenmerken ten toon spreidt dat de gaven en zegeningen van het Priesterschap nog immer op aarde in de Kerk van Jezus Christus behouden zijn, dus de overbodigheid van eene Goddelijke „Reorganisatie” aantoonende.

In slot getuigen wij dat de Heer, in Zijn alwijsheid en onmetelijke Voorzienigheid, Zijne Kerk in deze laatste dagen, met zulk een ontzaglijk groote zending, niet oprichtte en haar voortduur afhankelijk maakte van het leven van één man; maar zooals uit het voorgaande gebleken is, bereidt Hij ten volste eene wijze van bestuur die de voortduur van Zijne Kerk op aarde verzekert, zelfs al wordt dan ook Zijn dienstknecht door verraders vermoord. Gelijk eens de Heiland, Zijn vertrek vooruit wetende, de sleutelen van Zijn koninkrijk overdroeg aan Petrus en de andere apostelen, (of-schoon wij niet lezen van een latere „verordineering” van Petrus) zoo kenmerkt Zijn werk zich in deze laatste dagen andermaal door eenzelfde zorgvuldige voorbereiding, Zijn werk niet half-voltooid latende, doch tot in de kleinste onderdeelen toe voorbereid voor Haar zending.

G. D.

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A B C.

V is Vreugde. 't Mooie doel van het menschelijk leven
 Is de vreugde die ontstaat uit het hoogste streven.
 Geen „plezier”, geen „zingenot”, maar de zielsgeneugt',
 Die alleen te vinden is op het pad der deugd.
 Vreugd: wat de overwinnaar smaakt na een edel strijden;
 Vreugd: het hoog bestaansgeluk, 't zalige verblijden
 Van het vol-ontplooierende godenkind, den mensch,
 In zijns Vaders scholenreeks: velden zonder grens!

W is het Woord der Wijsheid, een boodschap uit den hemel
 Voor ons lichamelijk heil. De mensch in 't aardsch gewemel
 Heeft zich aan veel verslaafd, dat zijn gezondheid schaadt.
 Onthoudt u van tabak, zoo luidt de goede raad,
 Van sterken drank en wijn, alsook van heete dranken
 't Maakt weinig uit of die aan 't vuur hun „hitte” danken
 Of wel aan cafeïne of andere prikkelstof
 Eenvoudig woord, maar.....wijs! dat niemand het versloff!

**Vergeet niet de Groote Rotterdamsche Conferentie
 op Zondag, 3 Juli a. s.!**

TEEKENEN DER TIJDEN.

Blanke slavinnenhandel.

Uit verschillende berichten blijkt het dat de Volkenbond zich niet slechts vrede- en oorlog-problemen ter oplossing tot taak heeft gesteld doch eveneens de toestanden der gemeenschap en menschelijke samenleving.

Zoo werd b. v. in één der conferentie zittingen van den Raad van den Bond door Mr Chamberlain een opzienbaar rapport uitgebracht van een comité dat aangesteld was om de z. g. „blanke slavinnenhandel” te onderzoeken. Bestaat zulk een „handel” in de Christenwereld? Of zijn de geruchten van zulk een handel slechts afkomstig van een ziekelijke verbeelding?

Het comité, na een grondig onderzoek, vond dat deze afzichtelijke „zakenhandel” niet alleen bestaat, maar zelfs weelderig voortteelt; dat hij georganiseerd is met duivelsche listigheid, en dat „blanke slavinnen jagers” over de geheele wereld met elkander samenwerken en voor niets terugdeinzen, zelfs niet voor koelbloedige moorden, zoo dit hun profijten leveren zou.

Vele slachtoffers van den „handel” worden verworven in Oostenrijk, Duitschland, Roemenië, Spanje en Turkije. Deze worden dan verscheept naar plaatsen waar een groote aanvraag verondersteld is te zijn. Zij worden b. v. naar Algeria verzonden gedurende het toeristen-seizoen en naar andere plaatsen en landen wanneer reizigers en gezondheid-zoekers deze bezoeken; eveneens naar plaatsen waar militaire kampen of zee-manoeuvres de jonge mannen tezamen brengen.

Sommigen der slachtoffers zijn gewillige „slavinnen”, omdat zij niet beter weten, doch een groot aantal worden tegen wil en dank vastgehouden. Gewoonlijk worden zij in de eerste plaats naar het een of ander huis onder valsche voorwendselen gelokt, dikwijls onder zelfs een belofte van trouwen. Dan worden zij naar landen gezonden waar zij geen vrienden of kennissen hebben en waar zij onbekend met de taal zijn. Daar vinden zij zichzelf hulpeloos, overgeleverd aan de genade van den vertegenwoordiger tot wien zij aangewezen werden. Zoo zij een wederspannigen geest vertoonen, worden zij verhongerd en genadeloos tot onderwerping of dood geslagen. Met een gebroken geest zien zij hun bestaan dan verder in deze ontaarde levenswijze voort te slepen, en worden dan ten slotte op de straat geworpen, om daar te sterven.

Het comité stelde ter onderdrukking van dit schrikbarende menschelijk offer op het altaar der wellusten een groote samenwerking voor onder de natiën. Het wordt met ernst gehoopt dat ook de V. S. deel zullen nemen in het reddingswerk dezer onschuldigen, wier bloed dagelijksch ten hoogen hemel schreit van den grond van een zoogenaamde Christelijk wereld.

Het Economische vraagstuk.

Een ander vraagstuk hetwelk de aandacht van de Volkenbond vereischte staat in verband met economische toestanden. Een internationaal congres werkte reeds sinds 4 Mei te Genève aan dit en andere onderwerpen op uitnoodiging van den Bond. Onder de afgevaardigde leden bevinden zich die van de V. S. en Rusland.

Onder de vraagstukken van den dag zijn de volgende: De economische neigingen die de wereldvrede waarschijnlijk bedreigen; de oorzaken van de nijverheids-crisis; de toestand van landbouw over de geheele wereld en de mogelijkheid om de landbouwers behulpzaam te zijn in het verkrijgen van betere vergoeding voor hun arbeid en de internationale gelegenheden in verband met arbeids-producten.

De Bond erkent dat economische belangen thans, met het oog op de wonderbaarlijke verbindingsmiddelen die nu beschikbaar zijn, internationaal zijn en overeenkomstig behandeld behooren te worden. Groote nijverheidsleiders zijn reeds in internationale overeenkomsten getreden. Arbeiders op het land en in fabrieken, enz., zoo beweert de Volkenbond, moeten het voorbeeld volgen of anders verliezen.

Klaar en duidelijk wordt het ons dus aangetoond dat de wereld thans een organisatie noodig heeft die dergelijke wereld-problemen zal kunnen aanpakken en oplossen."

Door J. M. Sjodahl.

„Juvenile Instructor”, Juni 1927.

VAARWEL!

Ouderlingen Wm. Denkers en A. M. J. de Young, die ons den 15den Juni verlieten, gaven hunne verlangens te kennen om door middel van „De Ster” alle heiligen en vrienden in Nederland hun laatste groet en dank toe te roepen. Zij gevoelen zich verheugd om te hebben mogen arbeiden onder het Nederlandsche volk als nederige dienstknechten des Heeren, en als zoodanig kennis mochten maken met zooveel als waaronder zij gearbeid hebben. Ongetwijfeld is de herinnering zoet, en de uitwerking van dezen omgang zal in het verre verschiet, onder God's beste zegen, nog gevoeld mogen worden. Wat ook hen gedaan is geworden, door leden en vrienden, ligt niet in menschenhanden om te vergelden, en slechts mogen zij God bidden om de zegeningen die Hij noodig acht voor Zijne kinderen, over hen uit te storten.

BEKENDMAKING.

De vergaderingen te Schiedam worden thans gehouden in de zaal „Harmonie”, Nieuwstraat 22 b.

De verschillende samenkomsten in Den Haag hebben nu plaats in de zaal aan de Regentesselaan 325, alwaar betere gelegenheden voor de verschillende klasoefeningen zijn.

INHOUD.

Van den adel des Hemels	blz. 193	Voor het jonge volkje	blz. 206
Twee Lampen	198	Teekenen der Tijden	207
De autoriteit van Brigham		Vaarwel!	208
Young en de rechtmatige		Bekendmaking	208
opvolging in het President-			
schap	201		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.